

rummelige, at de yde Dyrene fornøden Plads og navnlig tillade disse at staa frit. Praktisk set er det jo en aldeles unødvendig Bestemmelse. Det er aldeles tilstrækkeligt, naar der staaar, at der skal være den nødvendige Plads i Vognen. Alt det andet behøves ikke og vil kun føre til Forviklinger, Misforstaaelser, unyttig Trætte og Polititilsyn. Ogsaa Bestemmelsen om et fast Skillerum mellem de enkelte Dyr er upraktisk og behøves ikke. Enhver, der afsender Dyr, vil i Almindelighed sørge for, at Dyrene behandles paa den bedste Maade. Naar der f. Eks. staaar i § 4, at Fjerkræ ikke maa berøre Loftet i Kassen, er det en af de løjerligste Bestemmelser, jeg har fundet i Loven, skønt jeg vil indrømme, at der er mange andre, som jeg slet ikke forstaaar, og som ogsaa kunne være løjerlige. Hvis der f. Eks. er en Hane — i Reglen ere disse jo noget krasbørstige — der af og til stikker enten Halen eller Hovedet i Vejret, saa maa den ikke berøre Loftet. Jeg forstaaar ikke, hvad det kan skade. Det er en af de Bestemmelser, der kun kunne føre til, at alle de saakaldte Hønskræmmere blive nødtte til at anskaffe sig dobbelt saa store Kasser, uden at det vil gavne Dyrene det allermindste. Der er flere Bestemmelser af denne Art. Saa staaar der, at Slagtning ikke maa foregaa paa aaben Vej, Plads eller Gade saaledes, at den kan ses. Det forstaaar jeg heller ikke. Jeg har aldrig troet, at Synet af en Slagtning, f. Eks. af en Gris, kunde støde nogen, saa de kunde faa ondt deraf. De kunde jo i saa Fald vende sig til den anden Side. Undertiden vil det være aldeles umuligt at undgaa Slagtning paa denne Maade. En fattig Husmand, hvis Hus ligger lige op til Vejen, og som ikke har noget andet Sted, han kan slagte paa, end netop lige op til Vejen, skulde altsaa henvende sig til Naboen og spørge: Maa jeg gaa ind i din Gaard og slagte min Gris, for ingen maa se, at jeg gør det? Det kan umulig kaldes et humant Fremskridt over for Dyrene. Dem kan det gøre lige meget, enten Menneskene se paa, at de slages eller ikke. Der kunde da kun være Grund til en saadan Bestemmelse af Hensyn til de Mennesker, der ikke kunne taale at se Blod.

Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Lovforslagets Bestemmelser men slutte, som jeg begyndte, med at sige, at jeg tror, at der kan komme et Produkt ud af Loven, som kan gøre Gavn i human Retning, naar den bliver forandret ret betydelig paa mange Punkter. Jeg indrømmer, at der i enkelte Tilfælde kan være Grund til at

gøre noget i den Retning, Lovforslaget tilsigter, ogsaa med Hensyn til, hvad de to foregaaende Talere have omtalt. Navnlig med Hensyn til Mishandling af Dyr i Henhold til Straffelovens § 297 tror jeg, der er adskilligt at gøre, hvad jo ogsaa andre Talere have udtalt.

P. Andersen: Den højtærede Justitsminister har høstet meget velfortjent Bifald for det Lovforslag, som her er til Behandling. Særlig det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. J. Larsen) udtalte sig varmt og anerkendende om Lovforslaget og takkede Ministeren i høje Toner, fordi han havde fremsat dette Lovforslag. Andre ærede Talere have kritiseret Lovforslaget mere eller mindre, men jeg har dog forstaaet dem, der have haft Ordet, saaledes, at de i det hele og store have været enige i Tanken, som ligger til Grund for Lovforslaget, nemlig at tilvejebringe Bestemmelser sigtende til at værne Dyrene mod unødvendige Lidelser. Det maa sikkert alle være enige om, og vi kunne vel ogsaa nok være enige om, at Straffelovens § 297 ikke er tilstrækkelig. Ellers vilde disse Indberetninger fra Dyrælgeforeningen og lignende Foreninger ikke være komne, og saa havde Justitsministeren maaske ikke faaet Lejlighed til at fremsætte dette Lovforslag. Uagtet Tanken altsaa i sig selv er saa udmærket, at enhver kan give den sin Tilslutning, for saa vidt som vi alle ere Dyrevenner, er der dog, som paapeget af flere ærede Talere, sikkert mange Bestemmelser i det forelagte Lovforslag, der trænge til at forandres. Jeg kan tilføje, at der sikkert ogsaa er en hel Del Bestemmelser, der ikke nu findes i Lovforslaget, men som ved dets Behandling i Udvalget kunde trænge til at komme ind. Jeg er enig med det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen), som først havde Ordet, deri, at den største Mishandling af Dyrene sikkert sker ved Brugen af disse. Man kan saa let blive Vidne dertil, endogsaa her i Kjøbenhavn. Maaske endda ikke saa meget i selve Kjøbenhavn, hvor der staaar en Politibetjent paa hvert Gadehjørne, men mere, saa snart man kommer ud i Kjøbenhavns Forstæder. Jeg har flere Gange været Vidne til Mishandling af Heste under Brugen af disse, navnlig for de store Arbejdsvogne. Hvis det en Morgen træffer sig, som forleden Dag, at der er faldet Islag om Natten, saa at Vejen er glat, falde Hestene ofte foran disse stærkt belæssede Arbejdsvogne, fordi de ikke ere blevne skærpede. Hestene an-